

ΕΞΩ ΤΩΡΑ ΑΠΟ ΤΟ ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΚΙΣΤΑΝ

Το Αφγανιστάν κάθε μέρα που περνάει γίνεται μια "μαύρη τρύπα" που ρουφάει όλα τα σχέδια του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού για σταθεροποίηση. Πριν μερικές βδομάδες, ο Ομπάμα αντικατέστησε τον Μακ Κρίσταλ, τον στρατηγό επικεφαλής των αμερικάνικων δυνάμεων κατοχής, με τον Πετρέους, τον στρατηγό που είχε την φήμη του αποτελεσματικού μετά την πρόσφατη θητεία του στο Ιράκ.

Λίγο μετά, ένα ακόμα "λάθος" των "βομβαρδισμών ακριβείας" των αμερικάνικων αεροπλάνων οδήγησε στο θάνατο πέντε Αφγανών στρατιωτών. Ο Χαμίντ Καρζάι, ο πρόεδρος που είχαν εγκαταστήσει οι Αμερικάνοι, δηλώνει τώρα στους Νιου Γιρκ Τάιμς ότι: "έχω χάσει την πίστη μου στους Αμερικάνους και το ΝΑΤΟ".

Την περασμένη βδομάδα, ο Ομπάμα ανακοίνωσε το όνομα του στρατηγού που αναλαμβάνει την Κεντρική Διοίκηση του αμερικάνικου στρατού, είναι ο Τζέιμς Ματίς, γνωστός κι ως "χάος", "mad dog Matis". Είναι ο άνθρωπος που ισοπέδωσε την Φαλούτζα στο Ιράκ το 2004 και που έχει δηλώσει δημοσίως, "έχει πλάκα να πολεμάς, έχει πλάκα να πυροβολείς Αφγανούς".

Με αυτές τις συνθήκες, οι εκπρόσωποι της "διεθνούς κοινότητας" συγκεντρώθηκαν στην Καμπούλ την Τρίτη 20 Ιουλίου σε "Διεθνή Διάσκεψη" για να συζητήσουν το μέλλον του Αφγανιστάν. Ανάμεσά τους και ο Δρούτσας, ο αναπληρωτής του Παπανδρέου στο υπουργείο Εξωτερικών. Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ κόβει τις συντάξεις και τους μισθούς, αλλά βρίσκει λεφτά να συμμετέχει στην κατοχή του Αφγανιστάν. Το "μνημόνιο" δεν απαιτεί περικοπές στη συμμετοχή σε ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις.

Τα αδιέξοδα της κατοχής του Αφγανιστάν οδηγούν σε μεγαλύτερη αιματοχυσία που απλώνεται στο γειτονικό Πακιστάν. Ο Ριάζ Αχμάντ από τους Διεθνείς Σοσιαλιστές του Πακιστάν, αδελφής οργάνωσης του ΣΕΚ, εξηγεί την κατάσταση εκεί.

Α.Μ.

Διαδήλωση προσφύγων από το Αφγανιστάν και το Πακιστάν στην Αθήνα τον Μάη του 2009

Γράμμα από το Πακιστάν

Η απόπειρα των Αμερικάνων στρατηγών να διαπραγματευτούν με τους Ταλιμπάν κάποιο είδος συμβιβασμού για την μοιρασιά της εξουσίας, οδηγεί διάφορες εθνικές ομάδες να διαγκωνίζονται για να πάρουν θέσεις ισχύος σε μια νέα κυβέρνηση με αποτέλεσμα την δημιουργία μιας ατμόσφαιρας γεμάτης ένταση και έντονες αντιπαλοότητες. Μια παρόμοια διαδικασία ξεδιπλώνεται και στο Πακιστάν. Η κυβέρνηση έχει δημιουργήσει χώρο για εθνο-θρησκευτικές ομάδες και κάνει τα στραβά μάτια στην αυξανόμενη χρήση βίας από μερικές.

Πολλά τμήματα της κυρίαρχης τάξης θεωρούν αυτές τις εντάσεις ως ένα χρήσιμο αντίβαρο στην οργή που δυναμώνει για την οικονομική κρίση που σαρώνει το Πακιστάν. Η πλειοψηφία του πληθυσμού είναι "ορθόδοξοι" σουνίτες μουσουλμάνοι. Σε μια προσπάθεια να οξύνουν την ένταση διάφορες μισαλλόδοξες ομάδες έχουν πυροδοτήσει βόμβες σε τζαμιά και γιορτές μειονοτικών θρησκευτικών ομάδων, όπως των σούφι και των σιιτών μουσουλμάνων.

Η κυβέρνηση δημοσίως καταδικάζει κάθε τέτοια ωμότητα ως έργο των "Πακιστανών Ταλιμπάν" τους οποίους πολεμάει στα πλαίσια του "πολέμου κατά της τρομοκρατίας" των ΗΠΑ. Ομως, δεν κάνει καμιά προσπάθεια να εξαρθρώσει τις

μισαλλόδοξες ομάδες που είναι οι πιο πιθανοί δράστες αυτών των επιθέσεων.

Οι τιμές βασικών αγαθών, όπως των τροφίμων και των καυσίμων, έχουν τιναχτεί στα ύψη, ενώ η ανεργία και τα χαμηλά μεροκάματα έχουν πάρει διαστάσεις μάστιγας. Η άρχουσα τάξη φοβάται ότι αυτή η κατάσταση μπορεί να οδηγήσει σε κοινωνική έκρηξη, και γι' αυτό τον λόγο χαιρέται με τις διαιρέσεις -ιδιαίτερα ανάμεσα στους φτωχούς των πόλεων, την εργατική τάξη, τα μεσοστρώματα.

Το κύμα των βομβιστικών επιθέσεων επιτρέπει επίσης στην κυβέρνηση να συνεχίζει να ισχυρίζεται ότι ο "πόλεμος ενάντια στην τρομοκρατία" που διεξάγει, είναι προς τον συμφέρον του κόσμου. Για το κράτος, οι ισλαμιστές ακτιβιστές είναι ένας χρήσιμος εσωτερικός εχθρός, ενάντια στον οποίο μπορεί να κατευθύνει την οργή του λαού μακριά από τους πλούσιους και του ισχυρούς, μακριά από τις ΗΠΑ που βομβαρδίζουν πακιστανικά χωριά.

Ομως, ο κύριος λόγος για την ανάπτυξη των ισλαμικών οργανώσεων είναι η οργή ενάντια στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό και η ετοιμότητα της πακιστανικής κυβέρνησης να χτυπήσει τους πολίτες της μόλις το ζητήσουν οι ΗΠΑ. Από την αρχή του 2010 σε περίπου 70 βομβαρδισμούς από μη-επανδρωμένα αεροσκάφη των ΗΠΑ στο Βαζιριστάν

έχουν δολοφονηθεί περισσότεροι από 200 άνθρωποι.

Η προοπτική ενός Πακιστάν που είναι όλο και πιο διαιρεμένο με βάση εθνικές γραμμές έχει σοβαρές συνέπειες για την άρχουσα τάξη. Η συμμετοχή στον "πόλεμο κατά της τρομοκρατίας" έχει εντείνει τις υπάρχουσες περιφερειακές και εθνοτικές εντάσεις με τις στρατιωτικές επιχειρήσεις στην Βορειοδυτική Συνοριακή Επαρχία και στην Κοιλιά του Σουάτ. Αν προσθέσουμε σε αυτά και την προοπτική ενδοθρησκευτικών συγκρούσεων στις πόλεις, τότε βλέπουμε ότι το πακιστανικό κράτος μοιάζει όλο και πιο ανασφαλές.

Αμερικάνικη Κατοχή

Μέχρι στιγμής, οι απλοί άνθρωποι στις πόλεις δεν έχουν εμπλακεί ενεργά στη βία. Από αυτή την άποψη το Πακιστάν διαφέρει από την κατάσταση που διαμορφώθηκε στο Ιράκ πολύ ενωρίς στην αμερικάνικη κατοχή.

Σε αντίθεση από τις αρχές της δεκαετίας του 1990 όταν στις μεγάλες πόλεις είχαν ξεσπάσει ενδοθρησκευτικές και εθνοτικές συγκρούσεις στις πόλεις, αυτή τη φορά δεν υπάρχουν εκστρατείες ενάντια σε θρησκευτικές μειονότητες που να έχουν μαζική στήριξη, και δεν έχει σημειωθεί ένα κύμα επιθέσεων αντιποίνων.

Οι βομβιστές δρουν σε μικρές ομάδες, ενώ στον απλό κόσμο δεν υπάρχει ιδιαίτερο κλίμα μισαλλοδοξίας. Είναι βέβαιο ότι οι περισσότεροι εργάτες δεν θέλουν να εμπλακούν σε τέτοιου είδους βία. Αυτή η ατμόσφαιρα προσφέρει ευκαιρίες στους σοσιαλιστές και το εργατικό κίνημα στο Πακιστάν.

Περίπου 15.000 εργάτες στα διαλυτήρια καραβιών του Καράτσι κάνουν απεργία. Αντιστέκονται σε μια αδιάσπαστη εργοδοσία που αρνήθηκε να τους δώσει αυξήσεις και στην αστυνομία που τους χτύπησε και συνέλαβε τους ηγέτες του συνδικάτου τους.

Στο Φαϊζλαμπάντ, μια πόλη γεμάτη υφαντουργίες, χιλιάδες εργοστασιακοί εργάτες απεργούν ενάντια στα χαμηλά μεροκάματα, τα μεγάλα ωράρια και τους τραμπούκους που έχουν προσλάβει τα αφεντικά για να τρομοκρατήσουν το συνδικάτο. Την περασμένη βδομάδα άγνωστοι δράστες πυροβόλησαν ένα σημαντικό στέλεχος του συνδικάτου στην διάρκεια διαπραγματεύσεων με τα αφεντικά. Σε απάντηση μια νέα απεργία έκλεισε όλα τα εργοστάσια της πόλης.

Η εργατική τάξη του Πακιστάν είναι πολυεθνική και πολυθρησκευτική με μια μακρά ιστορία κοινών αγώνων. Πρέπει να αξιοποιήσουμε στο μέγιστο αυτή τη δύναμη για να αντισταθούμε σε αυτούς που θέλουν να μας διαιρέσουν.